

En kajak-virtuos

af Ivars Silis

Enok Nielsen,
Igdlorssuit.

Fot.: Ivars Silis.

Nogle dokumentar-fotografer mener, at virkeligheden gengives bedst gennem selvoplevelse. Det er et synspunkt, som også jeg går ind for i den del af mit arbejde, som omfatter en gennemfotografering af de grønlandske fangeres traditionelle erhvervs-kultur. Et sådant synspunkt må uvægerligt medføre situationer, hvor man bittert fortryder sin indstilling, det være sig når nyis så tynd som selve nattefrosten bølger faretruende under slædemederne, eller dengang en olm hvalros ville gøre mig selskab i fangstjollen, eller da en narhvalehan var ved at vædre min kajak i sin døds kamp. Den slags erhvervs-risici kan kun mindskes effektivt gennem erfaring og kunnen. Og følgelig besluttede jeg for nogle år siden at lære de undertiden livsvigtige kajak-rulninger. Til dette formål havde jeg i forsommeren 72 udset mig flere bygder i Nordgrønland, hvor jeg fra tidligere ophold vidste, at fangerne stadig holdt kajak-traditionerne i hævd.

På grund af et usædvanligt sent isopbrud nordpå måtte jeg opgive Upernavik Distrikt, og i stedet havnede jeg

Fot.: Ivars Silis.

delvis ved tilfældighedernes spil yderst i Umanaq Fjorden, på bygden Igdlorssuit. Det var jeg såmænd godt tilfreds med, for mage til flittig og livsglad bygdebefolkning skal man lede længe efter.

Allerede få dage efter min ankomst fik jeg overtalt den fremragende kajakroer, Enok Nielsen til at bygge mig en skræddersyet kajak. Den blev slank og elegant som nogen havlit med en frækt opadstræbende stjært, usûssaq. Og siden lærte Enok mig at rulle rundt i kajak – sådan til husbehov. Hvad jeg i den forbindelse måtte døje, vil jeg forbigå her i tavshed. Ikke ét ord om de ikke ubetydelige mængder saltvand jeg ufrivilligt slugte, og som formodentlig har sat sine

varige spor i fjordens vandstand, og i stedet vil jeg berette om en usædvanlig kajakteknik, som mig bekendt ikke har været beskrevet tidligere.

En dag ude på fjorden spurgte jeg Enok om et trykkende problem, som havde plaget mig mere end en gang på mine ofte langvarige kajakjagter rundt omkring i landet.

– Enok, hvad gør kajakmanden, hvis han bliver trængende midt ude på en fjord, og der er langt både til land og isflager?

– Ja, hvis ikke bukserne skal holde for, så kan man klare sig sådan. – Og beslutsomt gav han sig til at demonstrere en mageløs kajak-teknik.

Fot.: Ivars Silis.

Først tømte han en del luft ud af fangstblæren.

Så bandt han harpunlinen fast til fangstblærens for- og bag-ende og fastgjorde linen til kajakkens tværremme både på for- og agter-dækket.

Derpå stak Enok fangstblæren ud til bagbord.

Siden blev åren lagt ud som udligger fra agterdæk til en fordybning midt på

fangstblæren, hvorpå Enok begyndte at vrikke sig ud af mandehullet.

Herefter rejste Enok sig op til min store forbløffelse og trådte med det ene ben ud på åren!

Og med denne demonstration af enestående kunnen og selvsikkerhed forlader vi høfligst virtuosen Enok og hvad herefter fulgte.